

Recension **Baltic Circle**

Förskräckligt underbar teaterritual

TEATER

Build Me a Mountain!

Text: Daniel Wedel och Verk Produksjoner. Regi: Fredrik Hannestad. Scenografi: Signe Becker. Musik/ljud: Per Platon. Ljus: Tilo Hahn. På scenen: Salla Hyttinen, Anders Mossling, Håkon Vassvik. Verk Produksjoner (Norge), världspremiär på Q-teatern 17.11. Föreställningar 19–20.11.

■ Om man är i färd med att bygga ett hisnande berg liksom Bertolt Brecht och Hella Wuolijoki en gång i tiden, är det också förståeligt ifall publiken till en början betvivlar det ambitiösa företaget.

Ganska snart övertygas man ändå om att den norska teatergruppen Verk Produksjoner håller alla byggklossar i sin hand, för med en rasan-

de takt drar gruppen med sig publiken, gengångarna från scenen och Muminmamman upp mot höjderna där man skymtar Berlins teatertak.

Build Me a Mountain! tar avstamp i mötet mellan Brecht och Wuolijoki sommaren 1940 på Marlebäck.

Ur mötet föddes Punttila, en paradoxalt folkjär karaktär på finländska scener, men i

Fredrik Hannestads regi ett verkligt Frankensteins monster som måste supas för att hålla sig mänsklig.

De fantastiska fabuleringarna baserar sig på arkivmaterial och gedigen forskning.

Man redogör sakligt för historiska händelseförlopp, men driver med brechtsk teori och socialistiska idealister.

MEDICINMANNEN BRECHT.
En fenomenal Anders Mossling i en fabulös ensemble. VERK PRODUKSJONER

”Witty, ceremonious like a ritual it should be”, säger man till slut om framtidens dramatik och efter nittio minuter av fantastiskt dålig teater och förskräckligt vackra scener av scenografen Signe Becker stämmer jag in i de färdigt inspelade applådsalvorna.

Ceremonimästaren och medicinmannen Anders Mossling har puffat oss över tröskeln och frammanat de döda. Den korpulenta författarinnan har dansat i Salla Hyttinens kropp, och Håkon Vassvik har som monstret slagit ihjäl både arbetarkarlar och jurister på friarsträt. Man har använt sig av den dåliga teaterns kännetecken – lösa lösmustascher, försenade ljudeffekter, ett förskräckligt gestikulerande och idel oböjda engelska verb – och skapat sig en helt egen lustfylld estetik som alierar och demonstrerar mer än vad Brecht någonsin kan ha tänkt sig.

Men här skymtar också en allvarlig underton och en uppriktig diskussion om konstnärligt skapande och ansvarstagande i en kaotisk värld. Det är omöjligt att veta hur man skulle reagera ifall den svarta haren från helvetet skulle stiga ner från scenen och också börja meja ner publiken. Ändå är frågan om teaterns etiska ansvar och möjlighet att påverka samhället aldrig förlegad. Den pendlar i den rökfyllda luften och då de döda lagt sig igen är det vår tur att besvara den.

Linnea Stara
kultur@hbl.fi